

тѣтъ, и сегѣ какви ѿма: нѣто на́ша історіа ѿмамы даа̀ прочетѣмъ, та да разꙋмѣемъ какви са бѣли єдно̀ время̀ на́шитѣ отцы̀, нѣто дрꙋги слѣдъ на́сѣ глѣдамы да ѡста́вимъ, за да напишатъ шò годи за на́сѣ, за това̀ ѡ тѣа̀ страна̀ катò мѣртви смы: тогò радѝ и мѣртви мѣртвыѣхъ погребѣемъ.

Затова̀, любезнии моѝ єдинородчики, трѣба, трѣба ни́и да соживѣмъ междꙋ на́сѣ оꙋчѣнїето, а̀ тò на́сѣ да соживѣ и предъ Бòга, и предъ челоꙋѣцы: зашò тò ще на́сѣ да наꙋчи, тò ще на́сѣ да накаже, тò ще на́сѣ да испра̀ви, за да станемъ соꙋвершѣнни на сѣчкитѣ добры̀ и полѣзны ра̀боты, какꙋото дꙋма Павѣлъ а̀пòстолъ: **Всѣко писанїе богоꙋꙋчновѣнно и полѣзно єсть ко оꙋчѣнїю, ко ѡбличѣнїю, ко исправлѣнїю, кꙋ наказанїю єже въ правдѣ, да соꙋвершѣнъ бꙋдетъ божїи челоꙋѣкꙋ, на всѣкое дѣло благоє оꙋгòтꙋвлѣнъ.** (1).

За

---

(1) Тімо.а.: в. гл: г. ст: б: и з.